

— Стойте! извика той къмъ ложементитѣ, като видѣ, че мнозина не ги сдържаше и излѣзохъ пакъ.

— Много, много, мълвѣхъ нѣколкомина, като се взирахъ отъ насипа.

— На мѣстата си! всѣки при оржието! искомандува пакъ повелително Бойчо. Навлѣзохъ пакъ въ ложементитѣ.

— Задаватъ се вече!

Дѣйствително, далеко на главния друмъ, тамъ дѣто той излазя изъ задъ разлатото бърдо, подаде се главата на една гжста колона; на всѣки мигъ тя се истакаше на самъ по-дълга и пълнѣше, като една безкрайна гжсеница... Това бѣше ордата на Госунъ-бея. Колкото приближаваше, толкосъ по-явна ставаше нейната гжстина и многочисленность... Турцитѣ вървѣхъ по четворица наредъ, дваистина малки прѣпорци и три голѣми знамена — бѣли, чървени, зелени и други цвѣтове, се развѣвахъ надъ колоната... Скоро тя запълни всичкия пѣть отъ Кулата до Бѣлата-Вода, нѣщо два километра на дължъ.

Въцари се ново смущение въ редовѣтъ на възстанитѣ. Никого не сдържаше вече на мѣстото му, всѣкой ставаше правъ и се озърташе плахо-плахо.

Само свирѣниятъ погледъ на Огнянова ги малко задържаше.

Черната колона продължаваше марша си сѣ изъ пѣтя, додѣто стигна до Кладенчето, на расстояние единъ крушумъ отъ укрѣпленията.

Тогава стражата отъ Зли-Долъ испраздни нѣколко далейбѣйни пушки; тозъ часъ, по командата на Огнянова, гръмъ и нашето укрѣпление. Ревна и тона. Гжстѣкъ димъ застла насипитѣ и гърмежътъ процѣпи въздуха и зече изъ планинитѣ...

Нѣколко души се повалихъ въ прѣднитѣ редове на колоната...

Въ тоя мигъ Огняновъ съгледа главитѣ на трима души, които се спущахъ изъ пѣтя къмъ дола на Стара-